

Vedruna
Sagrats Cors
Torelló

XARXA ALUMNI

Parlem amb l'exalumne: Santi Carcasona

Entrevistem a **Santi Carcasona**, alumni de la nostra escola, músic polifacètic, especialista i pioner en les dinàmiques musicals col·lectives en les disciplines de Drum Circles i Boomwhackers.

Quins anys vas estar a l'escola?

Del 75 al 87, crec.

Quina formació tens? A què et dediques?

Sóc músic i facilitador de dinàmiques musicals.

Vaig estudiar fins a 3r de BUP. Després també vaig estudiar a l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya), però vaig deixar-ho a 3r. Per tant, formació acadèmica molt poca.

Mai m'han interessat els títols ni fer les coses perquè tocava fer-les. Sempre he preferit estirar el fil de la meva curiositat i descobrir i desenvolupar aquelles coses que m'han resultat interessants, independentment de si hi havia càtedra al darrera, o no.

Quins records guardes del teu pas per l'Escola?

Uf! Tinc molts records i molt bons!

Recordo els primers plors quan anava a la llar d'infants. Recordo la primera paraula que vaig saber llegir a la pissarra. La paraula era "si us plau". Bé, en realitat eren tres paraules.

Recordo les hores del menjador i l'odiat peix que servien un dia a la setmana.

Recordo molts professors i professores. Recordo amb molt amor els companys i companyes de classe. ...i també d'altres classes.

Recordo el terrible so de les claus de Sor Margarita picant als vidres de les finestres.

Recordo quan van fer la pista i quan van fer la part nova. Recordo quan vam pintar el mur del pati.

També recordo el crit de “iaiaaaa!!!” quan “catxavem” la pilota a l’hort de l’àvia d’en Miquel Pietx i la cridàvem tots perquè ens la tornés i poguéssim seguir el partit.

...i moltes més coses, òbviament.

Quines habilitats creus que vas adquirir en l’escola que t’ha servit més en la teva professió?

Em costa de respondre aquesta pregunta.

Diria que vaig adquirir habilitats personals de desenvolupament, habilitats socials, per relacionar-me amb els altres, com l’empatia. Vaig aprendre a espavilar-me. Aquesta habilitat (que no és poca) em pot haver servit no només per la meva professió, sinó que també per altres aspectes de la vida.

Ah... i a tenir imaginació i a saber-la utilitzar (potser no sempre de la manera més afortunada, *hehehe*).

Malauradament en aquells anys l’educació musical estava molt encasellada en un tipus de pedagogia molt concreta i poc eficaç, des del meu punt de vista. Per tant, crec que les habilitats i l’interès per la música les vaig activar a partir de l’època de l’institut (tot i que sempre m’havia agradat la música). I me les va donar més el carrer que l’escola.

Quin missatge els donaries als alumnes de l’escola Vedruna Sagrats Cors?

Que estirin el fil d’allò que els interessa. I que busquin l’interès en el fil que no els fa “ni fu ni fa”.

Que dubtin. Que tinguin curiositat. Que el fracàs se’l fa un mateix. Que l’error és una gran font d’aprenentatge (sona a tòpic, però és així).

Que es revisin sovint i que tinguin confiança. Que tot arriba si es persevera.

Que mirin, que intentin somriure i riure sempre que puguin, i que creguin en l’amor en totes les seves formes. L’amor pot amb tot. Que estimin tant com puguin!

I, sobretot, que llegeixin, que escoltin, que busquin maneres de poder-se expressar. Que la paraula i l’oratòria són eines molt potents. Que si saben parlar bé i escoltar bé seran persones més lliures, amb més capacitat de convèncer i amb menys possibilitats de ser enganyats o enganyades.

I que totes les persones som diferents i que no tot és vàlid per a tothom.

Alguna anècdota que recordis especialment?

Doncs hi he estat pensant força estona i la veritat és que no me'n ve cap al cap.

Potser la d'un dia - jo deuria fer primer o segon. Al matí vaig arribar a classe, vaig asseure'm al meu pupitre, i aleshores algú em va fer notar que havia anat a l'escola amb les sabatilles d'estar per casa - les típiques "pantufles" de quadres encoixinades. Em vaig morir de vergonya!

També recordo un dia a la classe d'anglès amb Sor Milagros. Crec que era a 3r o 4rt. Corregíem la traducció d'un text que havíem fet per deures. A classe llegíem el text en anglès i la traducció al castellà. Fèiem allò típic d'anar llegint un trosset cadascú. Aquell dia jo no havia fet els deures i vaig confiar en la meva sort de que no em toqués llegir i que, si em tocava, pogués traduir allà mateix el tros de text que em toqués. Malauradament em va tocar traduir la frase "you are lucky" (la traducció bona és "ets un/a afortunat/da", més o menys). Però no vaig saber que "luck" era un mot referent a la sort i li vaig engaltar una traducció patètica amb un "estás loco". "lucky" - loco... en fi! Sor Milagros em va contestar amb un "tú sí que estás loco".

Segur que n'hi ha altres que són molt més divertides, però ara no les recordo.